

Steen Steensen Blichers tale ved Himmelbjergfesten

Taler

Steen Steensen Blicher
Forfatter og præst

Dato

15. august 1843

Sted

Himmelbjerg

Det var en Bordskik i det gamle classiske Grækenland og Rom, at en Anagnostes — en Declamator fremsagde Digte og Stykker af mesterlige Taler, hvorved altsaa en aandelig Nydelse forbandtes med den physiske. Vore nordiske Forfædre havde en lignende Sædvane, idet deres Skjalde digtede og kvad over Borde, og saaledes krydrede Flæsket og Mjøden. Nu i vore Tider har Man fundet paa at holde Toasttaler, og saaledes give Vinen en høiere Smag. Vil jeg da nu bede om Tilladelse til at indlede en Skaal med en gammel snurrig Anecdote.

Vi vide jo Alle en heel Deel om den ældgamle berømte Stad Athen, om dens mange store udmærkede Mænd, og iblandt dem Alcibiades. Han var ikke alene Krigshelt, men tillige Statsmand, Taler, Rigmand og derhos det deiligste Mandfolk paa den Tid. Det var da ikke sært, at han besad Damernes Yndest i høieste Grad, saa at endogsaa en riig og deilig spartansk Dronning uanmodet tog ham til Contubernal for en Nat eller to. Om det var med hendes kongelige Gemals Vidende og Villie kan jeg just ikke gjøre Rede for; men jeg troer det, eftersom Spartas tappre Indbyggere ikke antog Kydskhed for nogen Dyd.

Naa: hendes spartanske Majestæts atheniensiske Cicisbeo havde, blandt mange Rariteter, ogsaa en særdeles rar Hund, en Skjønhed i sit Slags, som udmærkede sig især ved en mageløs Hale, langhaaret, kruset, hvilken den førte saare nydeligt, og svinkede med tiltrods for Damen med sin Vifte. Naar den skjønne Herre og den skjønne Hund kom paa en offentlig Spadseregang — som de ofte gjorde — da var der en Skotten efter Begge: Damerne skottede efter Herren, og Cavallerierne efter Hunden; og siden gik det i de fornemme Cirkler: „Saa De Alcibiades? Saa de hans Hund?“ Og Begge gave Stof nok til en heel Aftens Conversation. Men saa skulde man til en Forandring have noget Andet at snakke om, og det var hverken meer eller mindre end det Rygte: at Alcibiades gik med en Krone i Maven. Nu skete i samme Godlav: at alle Hermes's

Billedstøtter — jeg troer der var over tre hundrede i Staden — paa en Nat bleve omstyrtede. Ja! det havde ingen Anden foranstaltet end Alcibiades, det var Man enig i. Der blev en Skrigen og en Skraalen, særdeles af Mercurius's specielle Tilbedere, alle de Borgere, der levede af Handel og alskens Kniberi. Der var fremfor alle en Slagter Creon, en stor fører og robust Karl, der havde en Stemme som Menelaos — efter Homers Forklaring — som en Tyr. Han brølte, og en heel Flok Stude Unghøvder og Kalve stemmede i med. Og det var paa Nippet, at Alcibiades skulde have været balloteret udaf den atheniske Borgerklub. Hvad skeer? Han kommer som sædvanlig paa Volden med sin Hund — hille den slemme Syge! hele den kostelige Hale var reent væk — (Alcibiades havde selv skaaret den af). — Der lød da Ak og Vee fra tusinde Munde; Nogle loe, men langt flere græd — eller vare nærved at græde over den lemlæstede Hund; og over Hundehalen glemte Man for en Tid Kongekronen, som Herren skulde lave til Barsel med. Idetsted gjorde Man Kjældermænd over Hunden, som: „Hoved uden Hale“ o. s. v., indtil Kjældermændene selv bleve baade uden Hoved og Hale — omtrent som denne min Tale — kan synes. Men er der Nogen, som kan finde Hoved og Hale ved den, som udfinder, Hvad jeg egentlig mener med Historien om den stumphalede Hund — for den en langhalet Toast!

Kilde

Blicher, St. St.: Himmelbjergsfesten 1843 - Taler og Digtninger. N. Schmidts Forlag, 2. oplag. Randers 1865.

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Festtale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/steen-steensen-blichers-tale-ved-himmelbjergsfesten>